

A csavarhúzó

- Délután kettő körül járt, amikor bementem kávézni, és a középső kocsmában már mindenki tudta, pedig tizenkettőkor történt – kezdte Béla. – Maga nem hallotta még?

- A héten még nem voltam kint a faluban.

- Maga nagyon elzárkózva él.

- Látja, hogy így is tudok mindent.

- De honnan?

- Magától. Meg amikor boltba megyek, hallgatom az embereket. Meg aztán minden szomszédom ordítva beszélget, kétoldalt, a három lábszomszéd, egy egyenesen, kettő a kertem sarkában. A szembeszomszéd, meg a két rézsút szembeszomszéd és az egyik ráadásul a Nyúl Marcsika, aki még hangosabban és többet beszél. Jönni szokott a postás, szintén elmond ezt-azt – nevetett Ani.

- Azt mondta a Landmájer Laci barátom, hogy sose költözzek össze egy nővel se – folytatta jelentőségteljesen Béla.

- Ezen csámcsog az egész falu?

- Dehogya! Hanem hogy még a háziorvost is kihívta!

- Az nem betegség, hogy valaki agglegény. Az új orvost?

- Azt.

- El ne meneküljön ő is! Már három háziorvost megevett a falu!

- Szóval a Landmájer Laci, jól szituált kis ürge, biztonsági őr a Spárban, azt mondja, annyi nővel lefekhet, amennyivel csak akar, pedig már hatvanhét éves.

- Meghalt neki a felesége?

- Nem. A kertje aljában lakik. Elváltak. Vagy tizenöt éve.

- Valami sufnit épített magának a nő?

- Ááá, nem. A közös házukat a szülői ház telke végébe építették. Tudja, melyik az ő házuk?

- Nem.

- Amelyik a „százforintos bolt” volt.

- Az fel is van újítva szépen.

- Igen, földjük is volt, eladták, abból. A telek vége már a másik utcára nyílik. A közös ház lett a Lacié, a felesége meg felújította magának a szülői házát, amit az anyjától megörökölt.

- Miért váltak el?

- Mert a felesége olyan százharminc kiló lett, de csak százötven centis, és ilyen óriási nagy, gömbölyű feje van - mutatta Béla.

- De amikor a Laci elvette, akkor is ekkora volt, nem?

- Hát, ekkora, de nem volt még az arca olyan csúnya neki.

- Férje mellett megcsúnyult, ez a férfit minősíti.

- Ó, nem, kicsi babám, hanem attól torzult el az arca, hogy házisárkány! Miatta lett öngyilkos a Laci!

- Mikor?

- Ma, tizenkettőkor. Mert az asszony a kertje végéből gondoskodott róla. Mindig feljárt, tizenöt éve, mióta elváltak. Bejárt a házba, és piszkálta a Lacit. Pedig az jól el lett volna a szeretőivel.

- Felakasztotta magát? - tudakolta Ani, mert ez volt a leggyakoribb önkezdő halálnem a faluban.

- Nem, azt nem merte, meg biztosabbra is akart menni. Olyan biztosra, hogy reggel előre szólt a feleségének, hogy a hulláját takaríttassa majd el. A felesége meg kihívta a mentőket meg a háziorvost, meg ő is majdnem rögtön felsietett a volt ura házához, amikor már megfőzött, meg megnézte a sorozat ismétlését. Egyszerre futottak össze hárman, az asszony, a mentőautó, meg a háziorvos. Ott találták a szerencsétlen Landmájer Lacit a székére bukva, összehugyozta magát.

- Hogy történt?

- Kitervelte a Laci, hogy agyoncsapatja magát a kettőhússzal. Egy csavarhúzóba áramot vezetett, aztán azt belevágta a hasába, hogy majd így átjárja jól az elektromosság. De a szerencsétlen nem értett hozzá, nem tudta, hogy úgylis le fogja csapni az automatát. Így aztán csak megijedt, lehet, hogy a csattanástól is, elájult, és ráesett a támlás székére, amit még tavaly kapott a volt feleségétől, hogy a ruhákat ne a földre dobálja. Eszméletlenségéből arra ébredt, hogy már eltávolították belőle a gyengén beledöfött csavarhúzó, vizeletes a gatyája, és a háziorvos föléje görnyed, mert a röhögéstől nem bír kiegyenesedni, a mentősök meg halkan kacarásznak, a felesége meg szidalmazza, hogy milyen alávaló ürge, ekkora szégyent hozott rá megint, hogy még megölni se bírja magát rendesen, és most fizetheti a vakriasztást vagy a borralalót a mentősöknek. Hát ezen röhögött a falu órákig, de aztán lefagyott az arcunkról a kacagás, mert még ma estig ez a hullám végigsöpört az utcán.

- A kettőhúsz?

- Nem, felakasztotta magát mind a kettő.

- Kicsoda?

- Előbben az a fiatal gyerek, tudja, aki olyan visszahúzó volt. Valami pestiek. Már amikor kisiskolás volt, akkor felfigyeltek rá a tanárok, hogy milyen

csöndes. Aztán már főiskolás lett, de a régi falusi iskolatársai még mindig gúnyolták, hogy nincsen barátja. Délután találták meg a szülei az ópadlásán, már nem volt benne élet. Aztán meg a Halas Karcsika apja is kedvet kapott délutánra, az is az ópadlásán csinálta, de csak estére találták meg vagy egy órája.

- Nem meghalt már régebben a Karcsika apja?

- De. Ez a mostohaapja, az apjának a bátyja. Ahhoz ment hozzá az anyja.

- Ez szokás a Halas családban? A Halas Laci is az unokatestvére özvegyével él.

- Ez a szokás náluk. Meg persze unokatestvér unokatestvérrel házasodott, meg még édestestvérek is. Pap összeadta őket disznóért meg lisztért. A Karcsikának ez a mostohaapja is bolond volt. Amikor esett, kirohant, hogy a járdáról lesöpörje a vizet, és végigtörölgette a kerítést egy ronggyal. De minek, mikor közben még esett az eső, utána meg úgyis megszáradt volna? Bolond volt szegény, de amúgy nagyon rendes kis ürge.

- Miért ölte meg magát? Vagy nem sikerült neki?

- A felesége agyonszekálta. Hogy miért nincs munkája. Mindenholnan elbocsátották rövid idő alatt. Sikerült neki végül, de nagyon lassan. Vékony drótkötélre akasztotta magát, és ahogy ficáncolva kínlódott, a drótkötél a nyakába egyre jobban belevágott. Végül mélyen átvágta, szétnyírta az ereket is. A feje majdnem leesett, és csupa vér lett. A Karcsika találta meg. Elkezdett kiabálni, amikor meglátta a lógó apját, hogy „Apu! Apu!”, aztán ölelgette, mert le akarta emelni. Persze akkor már mindegy volt, viszont a Karcsika tiszta vér lett. Az anyja meg ráhívta a rendőrséget, hogy csupa vér a gyerek, nem ő csinálta-e. A rendőrök elvitték, most bent van kihallgatáson.

- Jézusom! De honnan tudja ezt maga?

- Ott betonoztam ma, estig, a szétrepedt pincetetőt kellett összefogatni. Nekem is az ingem csupa vér, itt van egy nájlonszatyorban a kocsiban. Kimossa, babácska? Vagy inkább dobjuk el, ugye?

- Szerintem dobjuk el - mondta Ani. - Most aztán még bolondabb lesz a Karcsika, senki nem ad majd munkát neki.

- Adnak azért, meg én is viszem sokszor. Csak nagyon bűdös, az a baj.

Ani majdnem megkérdezte, hogy miért, de lenyelte a kérdést. Úgy döntött, mára eleget hallott, és a túrós pite is kisült, amit vajjal megkenve, nyugodtan szeretett volna elfogyasztani, hogy jól záruljon a nap, legalább gasztronómiai értelemben.